

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SĂRACUL CĂRUIA NU I-A RODIT, ÎNCĂ, ȚARINA

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII
(Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

†) SF. CUV. ANTONIE
DE LA IEZERUL VÂLCII;
SF. IER. AMFILOHIE,
EPISCOPUL ICONIEI,
ȘI GRIGORIE, EPISCOPUL
ACRAGANDELOR

Pilda de astăzi, numită în general a „bogatului căruia i-a rodit țarina” este rostită de Mântuitorul Iisus Hristos ca răspuns la solicitarea unui om din mulțime, care îi cere să-l ajute în dezbaterea unei moșteniri. În aceste condiții particulare, se înțelege că parabola nu este rostită unui om din cale afară de bogat, ci unor amărâți care-și împărțeau, de fapt, sărăcia.

Dacă luăm în considerare denumirea din calendarul bisericesc a duminicii de azi, anume „Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina”, am putea crede că pilda nu e despre noi. Dar, de fapt, nu contează dacă ești bogat sau sărac, ci contează cum te raportezi la bogăție. Un preot literat, care trăiește în Marea Britanie, explică astfel: „Bogatul este stăpânit de bogăția lui, săracul este stăpânit de gândul la bogăție. Bogatului îi rodește țarina și nu mai are nicio grijă, săracul visează să-i rodească țarina, ca să nu mai aibă nicio grijă...” De fapt, „săracul care gândește cu gândurile bogatului e doar **un bogat căruia nu i-a rodit încă țarina**. Inimile lor sunt îngropate în același pământ, iar la judecată vor fi în același loc și cei care s-au încrezut în bogăție, și cei care au trăit doar cu visul ei.” (Pr. Ioan Florin-Florescu, „Lumea ca o zi de vineri”, pp. 192-193). „Gândul la avere” poate să fie un stăpân nemilos al vieții noastre și poate deveni, pentru un pătimas, un zeu. Mântuitorul Hristos avertizase în alt loc despre aceasta, când a spus că „unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6, 21).

O particularitate a acestei pilde este aceea că nu ne oferă un criteriu de judecată. Înțelegem din text că nu este sănătos să ne preocupe exclusiv averea, așa cum se întâmplă cu bogatul căruia i-a rodit în exces țarina, pentru că avem și alte aspecte la care trebuie să fim atenți: milostenia, sufletul, relația cu

Creatorul nostru. Dar pilda nu spune cât de mult putem să ne ocupăm de cele materiale. Cât e permis și de la ce prag în sus este nepermis. De ce? Pentru că răspunsul adevărat este foarte greu de purtat. Vă invit să citim o pildă din Patericul egiptean:

❖ Un frate a întrebat pe un Bătrân, zicând: Vrei să păstrez pentru mine două monede pentru cazul în care m-aș îmbolnăvi trupest? Văzând Bătrânul gândul lui că vrea să le păstreze, i-a zis lui: Da! Și plecând fratele la chilia sa, era strâmtorat de gânduri, zicând: Oare mi-a spus adevărul Bătrânul sau nu? Și sculându-se, a venit iarăși la Bătrân și punând metanie, i-a zis: Pentru Domnul,

s spune-mi adevărul, căci sunt chinuit de gânduri pentru cele două monede. A zis lui Bătrânul: Deoarece te-am văzut că vrei să le păstrezi, de aceea ți-am zis așa, dar nu este bine să ții cineva mai mult decât nevoia trupului. Așadar, dacă păstrezi cele două monede, în acestea va fi nădejdea ta. Și dacă se întâmplă să le pierzi, nici Dumnezeu nu ne mai poartă de grijă. Deci, să ne punem nădejdea noastră în Domnul, pentru că Acesta ne poartă de grijă. (Psalmul 54, 23)

Nu putem să-L întrebăm pe Dumnezeu: Cât trebuie? Până unde? Dumnezeu nu lucrează decât cu măsura desăvârșirii! ❖

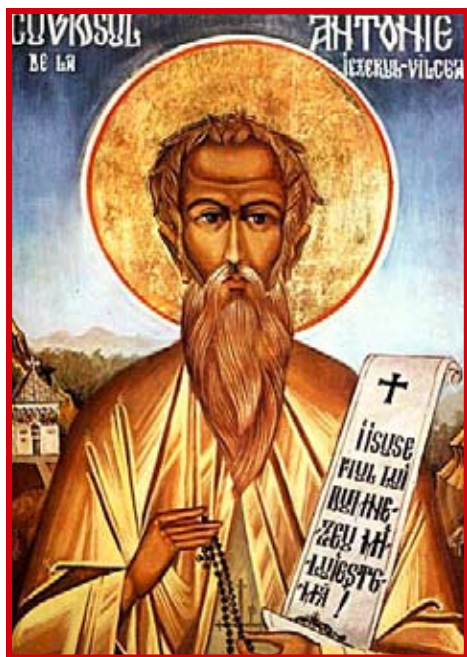
Pr. Vlad Mîndru

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE, PUSTNICUL DE LA IEZERUL VÂLCEA

Cuviosul Antonie de la Iezerul Vâlcii a trăit după pilda sihaștrilor de demult și ne-a lăsat, prin pilda vieții sale, un adevărat model de trăire creștină în lume și cale spre desăvârșire în viața monahală.

Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sf. Antonie s-a născut în anul 1628 în Ianina din ținutul Pindului, azi pe teritoriul Greciei, într-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. A venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu Vâlcea, îndeletnicindu-se cu comerțul. Tânărul Antonie s-a căsătorit cu Despina și a avut cel puțin un fiu, cu numele de Mihail.

La vârsta de 64 de ani intră în mănăstirea Sărăcinești și se călugărește. Reface chiliile și biserica de la Sărăcinești, numărându-se printre ctitorii mănăstirii. După trei ani

cere voie episcopului Ilarion să plece la muntele Athos. Episcopul nu-i îngăduie să plece și-i spune că loc prielnic rugăciunii va găsi și la Schitul Iezer. Cuv. Antonie se retrage acolo, refăcând biserica veche și o parte din chiliile care se găsesc și acum.

Într-o noapte, Sfântul a avut un vis în care i se spunea că trebuie să meargă mai sus și să-și construiască o chilie, în care să se retragă. Găsește o stâncă în care se pregătește să-și sape o peșteră. Înstiintându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare și timp de trei ani, singur, cu dalta și ciocanul, a săpat în stâncă un paracelis, chilia și mai apoi mormântul la intrarea în peșteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sf. Antonie să ducă nevoițe mai presus de fire, căci, la vârsta bătrâneților aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mănâncă numai la al nouălea ceas „pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu doarme culcat, ci numai se reazemă. Și împletește rugăciunea cu munca grea a pământului.

După 25 de ani de aspră viețuire monahală în sihăstrie, Dumnezeu îi descoperă cu patruzeci de zile înainte timpul trecerii sale la cele veșnice. Sf. Antonie și-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, și l-a înștiințat tainic despre apropiata sa plecare, povățuindu-l să-l îngroape în gropnița pe care singur și-o săpase în piatră. Și pentru că episcopul și egumenul schitului voiau

să-l îngroape în mănăstire, Sf. Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul în peșteră: „De nu mă veți îngropa aici, nici voi nu veți mai putea ședea aici”. De acum sfântul mai mânca doar o dată pe săptămână câte puțină pâine uscată, iar de la rugăciune și slujbe era nelipsit.

Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puțin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvinduse, s-a culcat pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni, la al nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învățătură pentru mântuirea sufletului. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

În anul 1850, Sf. Calinic de la Cernica, episcop la Râmnicu Vâlcea, a vrut să-i descopere sfintele moaște și să le aducă jos la mănăstire. A făcut o priveghere de toată noaptea și când a urcat la peșteră s-a pornit o furtună puternică, semn că sfântul nu dorea să fie dezgropat. Cunoșcând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaște.

După 100 de ani, în anul 1950, sora Dumitra, care tot venea să aprindă candela și care se ruga acolo în peșteră, la mormânt, a săpat și a găsit cărămida pe care scria numele sfântului și osemintele sfântului, pe care le-a dus jos, la mănăstire și le-a așezat într-o raclă în Sfântul Altar.

A fost canonizat în anul 1992. ❀

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, patroana teologilor

S-a născut și a crescut în orașul Alexandria Egiptului, pe la anii 300. Provenind dintr-o familie de rang înalt, Ecaterina a beneficiat de multe privilegii, a studiat foarte mult, astfel că, la vârsta de 18 ani, era cunoscută pentru frumusețea și înțelepciunea sa.

Fiind destul de greu să găsească pe cineva care să fie pe placul fiicei sale, mama se hotărăște să o ducă pe Ecaterina la un părinte duhovnicesc ce locuia în afară cetății. Aici află Ecaterina despre învățătură creștină, însușindu-și anumite cunoștințe despre Mântuitorul Iisus Hristos, iar la finalul discuției, părintele îi dăruiește o icoană a Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în brațe.

În acea vreme, împăratul Maximin Daia (305-313) a venit în Alexandria pentru a afla câți creștini mai sunt, dând poruncă să se jertfească zeilor, iar

cine refuza era supus chinurilor și ucis. Ecaterina, văzând înșelăciunea oamenilor, merge la el pentru a-i vorbi despre lepădarea de zei și despre îmbrățișarea vieții creștine, spunându-i: „Cu adevărat, mare rușine este a fi cineva atât de orb și de nebun ca să se închine unor urâciuni ca acestea”. Apărând cu tărie creștinismul, ajunge în fața unui consiliu de cincizeci de filosofi păgâni, dintre cei mai iscusiți, care aveau poruncă împărătească să o determine să se închine zeilor. Dar spre mânia împăratului, Ecaterina dovedește deșertăciunea zeilor. În urma unei frumoase pledoarii pentru viața creștină, tradiția spune că filosofii acelei adunări s-au convertit și au îndurat apoi moarte martirică. Împăratul Maximin Daia fiind nevoit să plece, a întrerupt judecata Ecaterinei, poruncind să fie întemnițată în continuare.

După întoarcerea împăratului, Ecaterina este supusă mai departe supliciilor, ea fiind zdrobită de fiarele ascuțite a patru roți prinse pe aceeași osie, în cele din urmă primind cununa mucenieiei. De aceea, Sfânta Muceniță Ecaterina este reprezentată în icoane ținând în mână o roată. Împărăteasa a plâns văzând felul cum a pățimit Sfânta Ecaterina. ❀

„TE SIMȚI CA ÎN RAI, ATÂT DE FRUMOS ESTE!” (II)

„Edificarea și sfințirea Catedralei Naționale înseamnă împlinirea unui ideal, pe care noi, ca Patriarh, l-am primit drept mandat, împreună cu Sfântul Sinod, cu clerul și credincioșii, de la vrednicii noștri înaintași, iar realizarea acestui ideal a primit conținut concret în special prin manifestarea cooperării tuturor ierarhilor Sfântului Sinod în sprijinirea acestui proiect, atât prin adoptarea hotărârilor sinodale necesare, cât și prin continuarea realizării Colectei naționale bisericești în eparhii.”
(din Actul de sfințire a picturii Catedralei Naționale)

Un proiect minunat, o muncă de echipă, donatori și sponsori nenumărați, specialiști care s-au implicat chiar de la proiectare. Așa s-a construit și înfrumusețat această catedrală. Ceea ce a fost un vis și un proiect, s-a materializat minunat în timp. Provocările au fost dintru început, dar binecuvântările și sfatul Patriarhului Daniel, împreună cu nenumărate rugăciuni înălțate în toate bisericile și mănăstirile românești la vremea Sfintei Liturghii, au făcut ca în ciuda tuturor greutăților, lucrările să continue.

Provocări au fost multe. Prima dintre ele, și poate cea mai însemnată, a fost găsirea locului de construcție a Catedralei. Peste 12 amplasamente au intrat în vizorul celor care își propuseseră să o ridice. Și la începutul secolului al XX-lea, dar și după anul 1990, căutarea unui loc perfect din toate punctele de vedere a dus la propuneri precum Piața Romană, Piața Universității, respectiv locul pe care se află azi Teatrul Național și Piața Unirii, înainte de al doilea război mondial, și Bulevardul Unirii, Piața Unirii, Parcul Carol și în final Dealul Arsenalului după anul 1990. În anul 2004, guvernul Tăriceanu schimbă pentru ultima oară amplasamentul Catedralei și oferă Bisericii 11 hectare lângă Palatul Parlamentului.

În noiembrie 2007 se pune piatra de temelie și se sfințește locul din Calea 13 Septembrie. Lucrările încep în anul 2010 cu organizarea de șantier, anul 2011 fiind cel în care demarează construcția propriu-zisă.

Cel care a coordonat din partea Patriarhiei Române lucrările de pe șantierul Catedralei naționale este Pr. Nicolae Crîngașu, Consilier Patriarhal coordonator la Sectorul Monumente și construcții bisericești al Administrației Patriarhale. Deși nu este inginer, ca mulți preoți din România a ridicat biserici în parohia sa, așa încât a fost nevoit să învețe multe din tainele profesiei de arhitect și mai ales de inginer constructor. După 15 ani de șantier mărturisește că are aproape toate cunoștințele unui inginer

constructor. Dar mai ales are experiența ridicării unei construcții unice, cu dimensiuni foarte mari și dedicate unui scop special, liturgic în primul rând.

Grija lui Dumnezeu și ajutorul Său la ridicarea acestei catedrale s-a simțit tot timpul: „Mâna lui Dumnezeu, care își construiește casa, am simțit-o eu personal, ca preot, și sunt convins că și colegii mei ingineri, de mii de ori în șantierul acesta, adică în situații limită”, a mărturisit consilierul patriarhal. „Insistând și făcând, cu ajutorul bunului Dumnezeu, am depășit momente din acestea incredibile, care nu țin de performanța inginerescă, ci de lucrul propriu-zis în șantier.”

Părintele Nicolae Crîngașu a vorbit de mai multe ori de câteva dintre cele mai mari provocări cu care constructorii s-au confruntat în munca lor. De exemplu, excavarea pentru fundație: amprenta la sol fiind foarte mare și săpătura la 20 de metri adâncime, pământul risca să alunece înapoi sau să se deformeze. Sprijinirea pereților gropii cu pereți mulați a reprezentat o mare provocare la vremea aceea. „Asta pentru că aveam patru rânduri de ancore, am redus un rând de ancore, că din calcule se părea că se poate așa, am făcut-o, cu toate că exista riscul să cedeze, să se încline peretele mulat, și, cu ajutorul Domnului, a mers totul foarte bine. A reprezentat o mare provocare la vremea aceea”, își amintește consilierul patriarhal.

„Cu ajutorul Domnului, a mers totul foarte bine. Apoi, la radierul general, am

avut surpriza să constatăm că el stă într-o pânză de apă freatică la vreo 60 de centimetri și a trebuit să luăm măsuri drastice împotriva pătrunderii apei în construcție.” Soluția a fost un înveliș de plumb și un strat de protecție de 20 cm.

Apoi, o altă mare provocare a fost legată de construcția navei Catedralei, care are 120 de metri. La această lungime trebuie neapărat să aibă rosturi de tasare, din loc în loc, care-ți taie clădirea total, de sus până jos, ca să lucreze separat la cutremur. „Or, noi nu puteam să facem acest lucru”, a povestit pr. Crîngașu. La cutremur, dacă nu e divizat în mai multe componente, un mastodont se autodistruge cu mișcările tectonice. De exemplu, Palatul Parlamentului e compus din 25 de corpuri total distincte între ele.

„La noi, aici, imaginați-vă că provocarea pentru inginerii proiectanți a fost foarte mare, pentru că nu puteam să facem rosturi de tasare, să împărțim biserica în trei, tăiată de sus până jos. Avem picturi, e o sală lungă. S-a găsit o soluție, dar cu foarte multă frământare”, a continuat Părintele Nicolae Crîngașu. O soluție ca de la Dumnezeu, care a dat rezultate incredibile, căci la înălțimea de 125 de metri, Catedrala trebuie să reziste la un cutremur de 9 grade Richter și să aibă un tangaj de maxim 120 cm. Soluția găsită a făcut ca acest tangaj să fie redus, incredibil, la 30 cm, ceea ce e o stabilitate extraordinară. (va urma) ❖

Maria Buleu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 NOIEMBRIE 2025			
ZIUA	ORA	SLUJBE/activități	
Duminică 23.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) Utrenia, Sfânta Liturghie	
Miercuri 26.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu	
Vineri 28.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist	
Sâmbătă 29.11	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Vecernie, Litie, Acatist	
Duminică 30.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie	

TRĂIREA ȘI RELAȚIA INTERPERSONALĂ ÎN BISERICĂ

Trei părinți aveau obiceiul de mergeau la fericitul Antonie în fiecare an. Și doi îl întrebau pentru gândurile lor și pentru mântuirea sufletului, iar al treilea totdeauna tăcea, nimic întrebându-l. Iar după mult timp i-a zis avva Antonie lui: „Iată, de atâta timp vii aici și nimic nu mă întrebi!”. Și răspunzând fratele, i-a zis: „Destul îmi este numai să te văd, părinte”. (Pateric)

Am ales acest cuvânt din Pateric pentru că sunt convinsă că relațiile din Biserică, din viața duhovnicească sunt relații interpersonale: credincioșii între ei, cu preoții, cu sfinții, îngerii și Maica Domnului, cu persoanele Sfintei Treimi. Dăm și primim, comunicăm, mulțumim, dăm slavă lui Dumnezeu, ne rugăm, ne spunem durerile, necazurile, dar și bucuriile noastre. Ne spovedim sau ascultăm cuvântul lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt relații interpersonale, ca și acelea pe care le avem în familia noastră.

Împărtășirea cu celălalt devine din ce în ce mai rară. Ne refugiem din ce în ce mai mult în online, căutând informația de orice fel, dar și distracția. Pe de o parte, AI-ul începe să ne dea informația de care avem nevoie. La un click distanță avem tot ce ne dorim: cunoștințe juridice, medicale, traduceri, etc., dar și din domeniul teologic: avem Biblia online, ziare și site-uri ortodoxe, predici, sfaturi, slujbe, viețile sfinților, imagini și impresii din pelerinaje și multe altele.

Până la un punct acestea sunt necesare și binevenite, în măsura în care ele sunt administrate de Biserică, de preoți, de teologi, mai ales în cazul Sfintei Scripturi, a textelor Sfinților Părinți, a Dogmaticii sau Liturgicii în special.

Ca ciupercile după ploaie au apărut însă canale pe rețelele sociale pe care le-aș cataloga a fi *din* sfera religioasă. Din păcate, foarte multe dintre ele fac un mare deserviciu credinței adevărate și servesc pe bandă celor „neduși la biserică”, la propriu și la figurat: pseudo-informații religioase, cântări dubioase, sfaturi chipurile de la preoți și călugări îmbunătățiți, uneori cu nume sonore, dar fără a cita măcar o lucrare din care provine acel citat sau în ce context au fost spuse acele cuvinte.

Un kitsch de la un capăt la altul, informații fără substanță sau chiar contrare învățăturii creștin-ortodoxe, sub masca unei evlavii de carton. Cele mai multe se încheie cu: „dă mai departe” sau „scrie în comentarii Amin”.

În ultimul timp AI-ul le dă o mână de ajutor influencerilor bisericești prin crearea a tot felul de chipuri de călugări sau călugărițe care emit mai degrabă îndemnuri sau sfaturi motivaționale decât sfaturi duhovnicești.

Mai nou, muzica bisericească este înlocuită cu pseudo-rugăciuni sau cântări religioase create de AI. Culmea, cu multe vizionări și multe like-uri. Ceea ce înseamnă că o parte a creștinilor ortodocși fie nu merg aproape deloc la biserică și nu cunosc slujbele și cântările din biserică, fie se regăsesc în pelteaua de melodii și versuri cu iz religios. Nu mai vorbesc de lipsa cunoștințelor teologice sau măcar a rânduielilor și slujbelor comune.

Trist, foarte trist, pentru că acesta este un semnal de alarmă al eficienței orei de religie pe care o avem în școli de 30 de ani. Dar și pentru lucrarea pastorală din biserici, care, din păcate, nu ajunge decât la o mică parte dintre ortodocși. Să fim bine înțeleși: Biserica și preoții fac lucrarea pastorală, aceeași de 2.000 de ani, pentru care merită respect și recunoaștere. Dar din păcate în ultimii 35 de ani am trecut cu viteza luminii la schimbări uriașe în cultură și învățământ, în tehnologie, în relațiile sociale etc. Este necesar să ținem seama de ele, să avem în pastorație o altă abordare, mai personală și mai adâncă în trăire și impact.

Pe de altă parte, AI-ul încearcă să înlocuiască slujbele, prezența preoților și să ofere „spovedania” digitală. Și aici nu vorbesc de Occident, al cărui creștinism, leagănul civilizației europene, apune pe zi ce trece, ci vorbim de România, o țară cu 85% ortodocși, a treia țară ortodoxă din lume după numărul de credincioși (după Rusia și Ucraina).

Temerile, tristețea, anticiparea unor reale pericole ale insinuării AI-ul în viața și civilizația noastră sunt nu numai în gândurile mele, ci le-am regăsit, de curând, în diverse forme afirmate de președintele Academiei Române Ioan Aurel Pop, de profesorul Adrian Lemeni

de la Facultatea de Teologie, de preotul Nicolae Dima, fost director al Trinitas TV sau de părintele profesor Constantin Coman. Și aici nimeni nu neagă beneficiile dezvoltării digitale, ci atenționează asupra pericolelor și limitelor AI-ului și folosirea total inadecvată în spațiul bisericesc.

Prin aceste site-uri-manea are loc o secularizare a credincioșilor, o desprindere de adevăr și Dumnezeu. Căci omul își satisface mica sete spirituală prin aceste pastile de informație, rugăciune și cântare, având impresia că-și îndeplinește menirea creștină și e în legătură cu Dumnezeu.

Apoi sunt vehiculate multe superstiții și tradiții care nu au nicio valoare bisericească, în timp ce învățătura biblică, tradiția Bisericii, rânduiala sănătoasă, viața creștină autentică sunt fie răstălmăcite, fie total trecute cu vederea.

Cântările AI iau locul cântării psaltice sau corale bisericești, iar site-urile acestea, care oferă și infime fragmente de viață liturgică autentică, adună zeci de mii de urmăritori.

Câți dintre aceștia mai au șansa de a se recupera, prin viața în parohia și biserică lor, câți nu vor merge mai departe înșelați că sunt religioși și care chiar se roagă cu AI-ul?

Voi încheia cu o afirmație a profesorului Adrian Lemeni la conferința „Autenticitate în era inteligenței artificiale”: „Autenticitatea nu poate fi împărtășită decât atunci când descoperim și împărtășim bucuria întâlnirii cu Persoana, cu Mântuitorul Hristos, Cel care este Calea, Adevărul, Înviearea și Viața”. Abia atunci „redescoperim, de fapt, autenticitatea vieții care vine din legătura cu Dumnezeu Cel viu și care ne ajută să ne regăsim și pe noi înșine, să avem o relație intrapersonală într-un mod autentic, să ne redescoperim sufletul, să redescoperim taina celuiălalt, să redescoperim, până la urmă, demnitatea noastră, a fiecăruia dintre noi, care este dată de chipul lui Dumnezeu din noi”. ❀

Maria Buleu